

Konto i Nationalbanken med et Beløb paa ikke mindre end 10 Mill. Kr.

Det var derfor saare naturligt, at vi, den Gang vi havde Finansloven til tredie Behandling, og ligeledes da vi behandlede Tillægsbevillingsloven, fra Socialdemokratiets Side krævede Oplysning af Finansministeren om, hvorledes vi egentlig sad i det. Men det vil erindres, at det den Gang ikke var muligt at vriste et Ord ud af den højtærede Finansminister. Finansministeren forholdt sig fuldstændig tavs. Man kan dog ikke tænke sig, at Finansministeren for blot nogle Maaneder siden skulde have været helt uvidende om, hvorledes vi egentlig sad i det. Og jeg mener, at det havde været den højtærede Finansministers Pligt at give os disse Oplysninger. Vi krævede dem netop ved en Lejlighed, hvor der var Grund til det, nemlig da vi behandlede Finansloven og Tillægsbevillingsloven; men det var, som sagt, ikke muligt den Gang at faa Oplysning om, hvorledes vi sad i det. Vi have faaet Oplysningerne siden, nemlig i „Berlingske Tidende“, og at de kom frem, skyldes Direktionen for Nationalbanken. Men der er noget beskæmmende, synes jeg, i, at vi, som ere Medlemmer af Rigsdagen, og vi, der sidde som Medlemmer af Finansudvalget, ikke kunne hente Oplysningerne paa det Sted, hvor jeg mener, at vi have Ret til at hente dem, men at vi tilfældig skulde faa dem gennem et eller andet Dagblad. Det vilde sikkert have været heldigt, om Finansministeren allerede forud for dette og uden Opfordring fra nogen Side havde givet os Oplysning om, hvorledes Statens Finanser egentlig stod. Jeg tror, det vilde have faaet ikke saa ganske ringe Indflydelse paa Arbejdet i den forrige Rigsdagsamling, og det vilde sikkert have været heldigt, om man, inden man gik ud til Vælgerne, havde været i Stand til at forelægge for Vælgerne, hvorledes Stillingen egentlig var. Det vilde have været ærligt, om den højtærede Finansminister havde stillet sig saaledes, at man virkelig kunde have gjort Rede for Vælgerne for, hvorledes Stillingen var. Det saa vi os ikke i Stand til, og det var paa Grund af, at den højtærede Finansminister nægtede os Oplysninger, som jeg synes, vi havde god Grund til at kræve af ham.

Den danske Statsgæld er i Øjeblikket ca. 255 Mill. Kr. Laane vi nu yderligere dette Beløb, betyder det altsaa, at vor Statsgæld kommer nær op imod 300 Mill. Kr. Vi anvende meget betydelige Beløb til Forrentning og Afdrag af den nuværende

Statsgæld. Til Forrentning paa § 15 anvendes et Beløb af 8,3 Mill. Kr., og paa § 27 staar opført et Beløb paa henimod 2 Mill. Kr. til Afdrag paa Gæld. Det vil sige, at vi anvende over 10 Mill. Kr. til Forrentning og Afdrag af Gælden. Hvis vi nu yderligere laane disse 40 Mill. Kr. til en Rente af 3½ pCt., eller hvor meget det nu vil blive, vil det med andre Ord sige, at vi komme op til et Beløb paa 1,4 Mill. Kr. mere end i Øjeblikket, og der kan sikkert derfor være al Grund til nøje at overtænke, om det nu ogsaa vil være rigtigt at skride til Stiftelsen af et saa stort Laan. Jeg skal ikke i Øjeblikket udtale mig derimod. Jeg ved meget vel, at det er nødvendigt, at der gøres et Statslaan, ja, jeg vil ogsaa anse det for at være absolut nødvendigt, at det gøres, men om dette Statslaan netop skal have en Størrelse af 40 Mill. Kr. eller maaske skal være mindre, staar i Øjeblikket tvivlsomt for mig, fordi jeg synes, at de Oplysninger, der ledsage Lovforslaget, ikke ere tilstrækkelig fyldestgørende. Men det er jo muligt, at vi gennem en Udvalgsbehandling ere i Stand til at faa virkelig fyldestgørende Oplysninger og navnlig faa Rede paa, hvorledes den Kapital, der i Øjeblikket er Statens Kassebeholdning, er bunden, og det er muligt, at vi saa maaske kunde komme til det Resultat, at det ikke var nødvendigt at stifte et saa stort Laan som det, der her er Tale om. Hvis de militære Love, som i Øjeblikket ere til Behandling, blive gennemførte, maa vi være klare over, at disse Penge ville slet ikke forslaa, men at det saa vil være nødvendigt at skride til et maaske endnu større Statslaan inden ret lang Tid.

Jeg kunde ønske til Slutning at gøre nogle faa Bemærkninger til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Han gjorde gældende, at den Finansusholdning, som var ført de 7 første Aar efter Systemskiftet, var i enhver Henseende forsvarlig. Jeg er ikke i Stand til at tiltræde denne Paastand. Den har langtfra været forsvarlig, og det er ganske sikkert Systemskiftets Skyld, at vi sidde saa daarligt i det, som vi gøre i Øjeblikket. Der er navnlig et Punkt, hvor jeg synes, at den Finansstyrelse, der er ført, har været i høj Grad uforsvarlig, og det er det, at man i denne Aarrække har tilladt Militærudgifterne at stige saa stærkt, som Tilfældet er. Da Systemskiftet indtraadte i 1901, var der paa den sidste Finanslov, som var bevilget til det sidste Højreministerium, Militærudgifter til et Beløb paa